

tater, man da naaede til, maa det forment, at det finansielle Resultat ikke bliver forringet gennem de af Folketinget vedtagne Ændringsforslag.

Som andre nye Bestemmelser, der bleve vedtagne i Folketinget, kan nævnes Bestemmelsen i § 1, 2. c., hvor det foreslaas, at Ministeriet bemyndiges til paa enkelte Dage i Tog af en Vognklasse imellem bestemte Stationer at nedsætte de efter Punkterne a. og b. fastsatte Billetpriser, dog saaledes at Nedsættelsen ikke overstiger $33\frac{1}{3}$. Ligeledes er der under Litra e. en Bestemmelse om, at de Ugekort, som Ministeriet havde stillet Forslag om, kom til at gælde 2 Søndage, saa at det altsaa blev 8 Dages Kort i Stedet for 7 Dages Kort. Endvidere blev der indsat et nyt Litra f., hvori det siges, at direkte Billetter skulle saavidt muligt udstedes mellem alle egentlige Stationer ad den korteste Vej — en Bestemmelse, som man i øvrigt maa betragte som en Selvfølge. I Lovforslagets § 2 blev der foretaget en ret betydelig Ændring, idet § 2 i det forelagte Forslag lød saaledes: „De Forandringer i de for Tiden gældende Takster, som blive en Følge af nærværende Lov, skulle for Gods- og Kreaturbefordringens Vedkommende gennemføres senest den 1. Juli 1911, for Personbefordringens senest den 1. Januar 1912.“ Men den Bestemmelse var man noget bange for nede i Folketinget; det blev særlig fremhævet af Højres Ordfører, at det kunde befrygtes, at Indregningen af Tariiffen med de udenlandske Forbindelser ikke blev fuldført inden den nævnte Tid, og at altsaa den hjemlige Industri og andre Foretagender vilde kunne komme til at lide for stor Skade derved. Under Overvejelsen af dette Spørgsmaal kom man til Enighed om at affatte Paragraffen saaledes: „De Forandringer i de for Tiden gældende Takster, som blive en Følge af nærværende Lov, skulle for Person- og Kreaturbefordringens Vedkommende gennemføres senest den 1. Januar 1912. De ved Loven foranledigede nye Godstakster træde i Kraft den 1. Januar 1912, for saa vidt de til nævnte Tidspunkt ere indregnede i de direkte Tariiffer for Statsbanernes Hovedforbindelser med Udlandet. Er dette ikke Tilfældet, udskydes de nye Godstaksters Ikrafttræden, indtil Indregningen er opnaaet, dog ikke udover den 1. April 1912.“ Forholdet er altsaa det, at man fra Statsbanernes Administrations Side tror paa, at det vil kunne lykkes at faa indregnet de nye Takster med alle vore Hovedforbindelser

indtil den 1. Januar 1912. Men for at være absolut paa den sikre Side har man forlænget Fristen til den 1. April 1912. Inden den Tid mener man nemlig, der ikke kan være nogen som helst Tvivl om, at Indregningen kan være foretagen. Indregningen gælder 300,000 Kr. Af disse 300,000 Kr. bliver Halvdelen, som allerede nævnt, at indregne med de indenlandske Baner. Af den øvrige Halvdel bliver ca. 125,000 Kr., snarere lidt over end lidt under, indregnet med vore Hovedforbindelser. Tilbage er der kun et ganske forsvindende Beløb, og hvis ikke hvert eneste Gran skulde være indregnet, inden den fastsatte Tidsfrist udløber, vil det ikke komme til at volde nogen Industri herhjemme nogen som helst Skade. Det er imidlertid et Forhold, som jeg vil foretrække noget nærmere at belyse i det Udvalg, som eventuelt vil blive nedsat til at behandle denne Sag.

Endnu har jeg kun to Ting tilbage at bemærke. I Folketinget vandt det udelte Tilslutning, at Administrationen i Henhold til Bestemmelser i Lovforslaget faar noget friere Hænder end efter den tidligere Lov, saaledes at det bliver muligt med Hensyn til Ansættelse af Taksterne at tage forretningsmæssige Hensyn, hvad der ikke i tilstrækkelig Grad har været Tilfældet før. I andre Lande har Administrationen i denne Henseende meget frie Hænder. Det har ikke tidligere været Tilfældet her, men det tilsigtes i nogen Maade ved forskellige Bestemmelser i Lovforslaget, og det vandt, som sagt, hel og udelte Tilslutning i Folketinget. I Udvalgets Betænkning nævnes der adskillige tunge og fyldende Varer, hvor man ønskede eller forudsatte, at Administrationen vilde benytte sin Myndighed til efter forretningsmæssige Hensyn at regulere Taksterne, saaledes at Takstforhøjelsen ikke umuliggjorde Produktionen af disse Varer i Fremtiden. Et saadant Hensyn vil selvfølgelig ogsaa blive taget, og Administrationen vil tage Sigte paa ikke at forringe Godsforsendelsen derigennem, at man gør det umuligt at producere en Vare. Regeringen vil tage skønsomt Hensyn i saa Henseende, men selvfølgelig vilde de paa-gældende Varer neppe kunne slippe for enhver Forhøjelse. Hvis det blev Tilfældet, vilde det i høj Grad forringe det tilsigtede finansielle Resultat, idet der vilde fremkomme en Indtægtsnedgang i Forhold til det beregnede Resultat af ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., hvis disse Varer, Grus, Mursten, Tørv, Hø og Halm, som ere nævnte i Betænkningen, helt slippe fri for Forhøjelsen.